

Baskın Oran: ‘Fetih’ üzerine söylenenler ve düşünceler

Posted on 05/06/2020

Cahili cühela gibi gözükmeyeyim ama, bir miktar okuyup-yazmışlığım olmakla birlikte ben de bilmiyordum “fetih”in gönülleri kazanmak demek olduğunu.

Nüfusumuzun %89,5’i Müslüman, %4,5’i deist, %2,7’si agnostik (Tanrı var mı yok mu emin olamayan), %1,7’si de ateist.

Bunlara ilaveten bi de Gayrimüslimler (veya E. Mahçupyan’ın terimiyle gayrivatandaşlar) var ama onların oranını artık 1000’de 1’e indirdiğimiz için saymasak da olur.

Buradan çıkan sonuç: Türkiye, “kahir ekseriyet”le Müslümandır.

Bunu, Diyanet’in, daha da önemlisi, AKP Gn. Bşk. ve Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan’ın söz ve eylemlerinden anlıyoruz.

Geçen hafta da kısaca yazmıştım, CB Erdoğan TV’den de izlediğimiz bir hatim indirdi. Meğer hep yapıyormuş ama, övünmemek için olacak, bizlere duyurmuyormuş. Bunu TGRT spikerinin ifadesinden anlıyoruz: “Kabine toplantısı öncesinde günlük hatim mukabelesini yaptı.”

Spiker devam ediyor: “Ramazan ayının henüz 18. günü olmasına rağmen 15 gün içinde Kur’an-ı Kerim’in 25. cüzüne kadar gelmesi ve hatmetmeyi bitirmesine 5 cüzünün kalmış olması, sosyal medyada büyük beğeni topladı.”

(Bu durum size Trump'ın, İncil'i yukarı kaldırıp kilise önünde fotoğraf çektirmesini hatırlatmasın. Dolayısıyla, CB Erdoğan'ın dini siyasete alet ettiğini düşündürmesin. Orası Amerika, burası Türkiye. Orada Trump'ın bu hareketini, Diyanet Başkanı Ali Erbaş'ın bir tür karşılığı sayılabilecek Washington DC Piskoposu M. E. Budde bizzat protesto etti: "Açık olayım; Başkan İncil'i kullandı. Yahudi-Hıristiyan geleneğinin en kutsal metni, ayrıca benim piskoposluğumun kiliselerinden birini, iznim olmadan İsa'nın öğretilerine ve kiliselerimizin temelini oluşturan her şeye karşıt bir mesaj için zemin olarak kullandı.")

Yine CB Erdoğan, Osmanlı döneminde en yaygın adı Konstantiniyye olan ve bugünkü ismi (Rumca "şehre doğru/gidiyorum anlamında) İstina Polin'den bozma İstanbul olan kentin fethi yıldönümünde önemli, bilgi verici bir konuşma yaptı:

"Ecdadımız, fethi sadece toprakların ele geçirilmesi değil, asıl gönüllerin kazanılması olarak görürdü. Son günlerde bazı kendini bilmezler çıkıp, fethi işgal olarak tanımlamaya çalışıyorlar (...) Bunlar, inanın dört dörtlük cahili cühela. Sorun bunlara fethin manası nedir diye, bilmezler. Fetih, açmaktır. Fetih, gönülleri özellikle kazanmaktır. Ama bunlar bunu bilmezler."

Cahili cühela gibi gözükmeyeyim ama, bir miktar okuyup-yazmışlığım olmakla birlikte ben de bilmiyordum "fetih" in gönülleri kazanmak demek olduğunu.

CB Erdoğan, Osmanlı'nın Bizans'ta "beklenen bir kurtarıcı gibi" karşılandığını da aktardı: "İşte Fatih'in surlardan içeri girerken Rum bayanlarının 'Başımızda kardinal külahı görmektense, Osmanlı sariğı görmeyi arzu ederiz' deyişii bu hazırlığın bir ifadesidir."

Yine itiraf edeyim, bu sözü daha ilkokulda okumuştum ama "Rum bayanlarının" söylediğini şimdi öğrendim. Diğer yandan, bu sözün çok farklı bir ortamda ve amaçla söylendiğini sanıyordum ben. Şöyle ki:

Y. Beyazıt'ın Anadolu Hisarı'nı yaptırmasından itibaren Osmanlı saldırısının geldiğini gören Bizans, askerî yardım için Papalığa başvurmuş. Fakat Roma bu fırsatı ganimet bilip Ortodoks Bizans'ın Katolik Papa'ya bağlanmasını şart koşmuştu. Bizans da buna 1439'da mecburen boyun eğmişti.

Ben sanıyordum ki, 4. Haçlı Seferi'nin Konstantinopolis'i 1204'te yağmalayıp Ortodoks rahibelere toplu tecavüze kadar görülmedik bir mezalim yapması anılarının üzerine bi de bu dinsel aşağılanma olayı binince, Konstantinopolis Grandükü L. Notaras etmiştir bu sözü; "Rum bayanları" değil.

Ecdadımızın, fethettiği yerlerde "insanlık için iyi, doğru, güzel, faydalı, hayırlı olan ne varsa hepsine" sahip çıktığını dile getiren CB Erdoğan İstanbul'dan örnek verdi: "Ayasofya, dinî bir husumetle yerle yeksan edilmek yerine daha da güzelleştirilerek fetih hakkı olarak Müslümanların hizmetine sunulmuştur."

Demek ki bu 29 Mayıs'ta Fetih Suresi'nin Ayasofya'da okunması anlamsız değilmiş. Bu konu önemli; üzerinde durmaya değer. Önce, "Fetih hakkı" terimi:

Teorik olarak yaklaşırsak, İslam'da gaza diye bişey var: İslam dinini korumak veya yaymak amacıyla Gayrimüslimlere karşı yapılan kutsal savaş. Katılanlara gazi, ölenlere şehit, ele geçirilen mallara da ganimet deniyor. Ayrıca Hz. Muhammed'in vasiyeti var: "İstanbul elbette fethedilecektir. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandan, konu fetheden asker ne güzel askerdir."

Pratik olarak yaklaşırsak: O kadar can alıyor/veriyor, masraf da ediyor; tabii ki bu fethin bi de hakkı olacak.

"Yerle yeksan edilmek yerine" meselesine gelince: Ben bunu da tam bilmiyordum. Şöyle sanıyordum: Fatih, Konstantinopolis'i D. Roma'yı yıkmak için fethetmedi. Osmanlı yapısı

içinde diriltmek, kendisini de D. Roma İmparatoru yapmak için fethetti. Nitekim, kendisiyle birlikte kullanılmaya başlanan “Sultan-ı İklim-i Rum” (Roma İllerinin Sultanı) unvanı var. Kendi imparatorluğunu niye yerle yeksan etsin yahu?

Üstelik, yaptırdığı Topkapı Sarayı surları içinde kalan Aya İrini kilisesini, 300 m ötedeki Ayasofya’nın aksine camiye çevirmeyip, Ortodoks annesine kilise olarak muhafaza eden bir oğuldan bahsediyoruz. (Ayrıntı vermeden durmak güç: Bu annenin adı Mara Despina Hatun. Veya, meşrebimize göre tercih ederseniz, Hüma Hatun binti Abdullah. Yani, Allah’ın kulunun kızı. Cariyelerin babası Abdullah olarak kayda geçiyor.)

Fethin 567. yıldönümünde netice-i kelâm:

Konstantinopolis’in, kuşatma uzayınca yeniçerilere 3 günü aşmamak şartıyla verilen yağma izni sonucu ele geçirilmesi, 15. yy. ortamına tam oturan bir olaydır; o dönemde işler böyle idi. Diğer yandan, anlıyoruz ki Osmanlı toprak kazanmayı değil, çürümüş Bizans’a medeniyeti ve Hakk’ın dinini götürmeyi hedeflemiştir.

Şu anda günceldir diye yazdığım bu fetih konusunu artık burada bitirelim, çünkü şu sıralarda bambaşka bir konuyla uğraşıyorum: Emperyalizm. Batı’nın çeşitli ülke ve halkları işgal etmek için kullandığı meşrulaştırmalar özellikle ilginç.

Bir kere, “üstün” insanlar olarak, “geri halklar”ı medenileştirmenin, onlara “uygarlık” götürmenin “beyaz adamın sorumluluğu” olduğunu söylüyorlar. Bunun en tanınmış temsilcisi de “White Man’s Burden” (Beyaz Adam’ın Görevi; 1899) şiiriyle İngiliz şair Rudyard Kipling.

İkincisi, bu işi yapmanın “Tanrı’nın emri” (God’s Will) olduğunu söylüyorlar. Yani oralara gidecekler, Hıristiyanlığı götürecekler, putperestlere iman taşıyıp onların ruhlarını kurtaracaklar.

Nası meşrulaştırma ama!

Kaynak: artigercek.com